

Горчо съ единия ризавъ

— Погледни се, Горчо — и ризата ти на гърба се разцепи, изкарай пари поне да се облъчеш! — заядосва се Горчовата майка.

— И ти, мамо, за какво си взела да се ядосваш! Не разбра ли, че не ми се работи. Мързи ме и туй то.

— Като те мързи, ще има много да ходишъ безъ риза. А вече си мжжъ... докога ще се грижа за тебе?

— И азъ ти се чудя, защо си се толкова загрижила за менъ. Остави ме!

— Какъ да те оставя, като ме е срамъ да те гледамъ изподранъ.

— Ще видишъ, че синъ ти скоро ще навлъче нова риза.

— Дано... Ама кой знае! Много не ми се върва... Само ако има кой да ти я даде...

— Тъкмо такава ще излъзе работата.

— Шегувалъ си се много пжти съ менъ, та не знамъ... объркахъ се какво да вървамъ и какво да не вървамъ.

— Сега вече нѣма шегя, нѣма лъжа. Булка ще ти доведе — риза ще ми донесе.

— Коя ли ще е тая глупачка, която ще се ожени за такъвъ мързеливъ голю? Ама... дано излъзе по-умна отъ тебъ, та да те оправи... Азъ не можахъ да те вкарамъ въ редъ.

— Вижъ, тукъ нѣма да се погодимъ съ тебъ. Умна не ми трѣбва, защото ще иска много да знае, малко да работи — това добре зная по себе си. Ами ще си доведе булка — малко да знае — много да работи.

— Прави каквото знаешъ — само гледай да не ти е цепната ризата на гърба.

— Трай само! Ще видишъ съ